

[Weikop.]

P. Jensen også erindre — deponerings-satserne forhøjet ganske betydeligt. Nu kommer regeringen altså i den lidt ejendommelige situation, at den frygter virkningerne af deponeringspengenes tilbagebetaling. På den ene side vil regeringen gerne af med deponeringsordningen, på den anden side vil den ikke have pengene i omløb, men begge dele lader sig ikke gøre. Det er i denne forbindelse værd at erindre, at der ikke var omsætningsafgift på tekstilvarer, da deponeringsordningen i sin tid blev gennemført.

Udfra det, jeg her har sagt, skulle man rent umiddelbart tro, at jeg var tilhænger af toldlovsforslaget. Det er jeg ikke. Men jeg har gerne rent sagligt villet give udtryk for de fordele, tolden ville have haft, hvis det alene havde drejet sig om told kontra importens frigørelse. Men det gør det ikke. Jeg vil gerne i dette efter min mening meget alvorlige spørgsmål frigøre mig for ensidige politiske betragtninger og alene holde mig til varetagelsen af befolkningens og erhvervenes tarv. Kort sagt, jeg ønsker en løsning, der vil være til gavn både for forbrugere og erhverv, og jeg håber også til syvende og sidst at få støtte hertil.

Toldlovsforslaget har — det er sagt flere gange — til formål at øge beskæftigelsen og opretholde eller give tekstilfabrikkerne mulighed for opretholdelse af deres virksomheder. Toldlovsforslaget skulle betyde en beskyttelse, og det er rigtigt, at hovedparten af fabrikkerne vil få en beskyttelse. Men til gengæld er der rigtignok nogle, der vil få mindre beskyttelse; en lang række virksomheder har i udvalget fortalt om de vanskeligheder, toldlovsforslaget vil føre med sig, og alene det kan jo nok gøre en noget betænkelig. Jeg har ikke haft noget imod i udvalget at medvirke til, at beskyttelsen ikke bliver ringere, end den er i øjeblikket, og jeg har — som man vil se af ændringsforslagene — også været med til at forbedre lovforslaget, det vil sige sætte satserne ned eller bringe saglig balance i tingene. Der er måske nogle her, der vil finde det mærkeligt, at jeg har gjort det, men det har den naturlige forklaring, at jeg, hvis forslaget skulle blive til lov, ikke har villet undlade at underkaste lovforslaget

en rent saglig bedømmelse og bidrage til, at fejl blev rettet.

Jeg kender så meget til tekstilområdet, at jeg ville anse det for, jeg vil sige rent ud tåbeligt ikke at tilkendegive min mening om lovforslagets enkeltheder. Mit kendskab til tekstilområdet siger mig også, at det faktisk vil være tåbeligt at gennemføre det, hvis man ikke samtidig slår bremseklodserne for afsætningen fra. Jeg siger med vilje bremseklodserne, for der er to. Den ene er prisstigningerne, og den anden er usikkerheden omkring omsætningsafgiften. Mindretallet, venstre og det radikale venstre, fremhæver stærkt det forkastelige i at forhøje priserne. Tolden forøger omkostningsniveauet, siger man. Men de 30 mill. kr., som tolden andrager, er for intet at regne mod de 230—240 mill. kr., omsætningsafgiften andrager. Jeg priser mig lykkelig over, at jeg ikke har været med til at lægge denne byrde på befolkningen. Måske vil der heroverfor kunne siges, at omsætningsafgiften på de 230—240 mill. kr. pr. år modsvares af sparebeviser og kontante ydelser, og at det sandelig er penge, der ikke går ind i statskassen. Nej, vil man sige, alle de penge, der indgår fra afgifterne på de to år, altså 480 mill. kr., vil blive bundet, således at regeringen ikke kan røre en rød øre af dem — det er sagt før fra denne talerstol. Og hvad er så egentlig sandheden herom? Det er den, at regeringen vel skal binde pengene, men hvordan sker det, og hvordan kan det ske fremover? Det kan ske ganske enkelt ved, at den højtærede finansminister trækker det beløb, omsætningsafgiften andrager, på sin konto i nationalbanken og derved forøger sin gæld for derefter at sætte de samme penge på en anden konto i nationalbanken, hvorved han får bundet de penge, som loven foreskriver. Det kan blive en ren og skær overførsel, der ikke behøver at have nogen som helst økonomisk virkning, medmindre selvfølgelig udtrækket er mindre end det indsatte beløb. Man må vel ikke her i denne høje forsamling sige „Jebberød Bank“, men det kunne såmænd udmærket godt udarte til at blive det.

Må jeg sige videre om omsætningsafgiften på tekstilvarer: afgiften vil antagelig indbringe 480 mill. kr. på to år. Befolkningen får sparebeviser til erstatning, d. v. s. at